

Skattemaade for de faste Ejendommens Vedkommende. Jeg vil paa dette Sted indskyde den Bemærkning, at vi maa dog tage Hensyn til, hvorledes saadanne Forhold andet Steds ere ordnede. Jeg gentager atter, at med Undtagelse af Preussen er man intet andet Sted gaaet den Vej, og man er saa langt fra gaaet den Vej, hvor man har indført Indkomstskat, at man end ikke tager de faste Ejendomme med til Beskatning under denne Skat. Vi skulle ikke her tale om Lande som Frankrig og England, thi i Frankrig vil man ikke have en Indkomstskat og i England, hvor man har ordnet Forholdene paa anden Maade, saa at man er kommen til en Slags Indkomstskat paa Handel, Industri og Kapital, har man kun en Skat paa de faste Ejendomme, som ikke er at sammenstille med Indkomstskatten. I de Lande, hvor Indkomstskat er indført, Østerrig, Italien og Sverige, har man undtaget de faste Ejendomme fra Indkomstskat. I Sverige har man sin almene Skat paa faste Ejendomme, som svares ved offentlig Taksering hvert 3dje Aar, man har saa Indkomstskat paa alle øvrige Værdier undtagen faste Ejendomme. I Italien og Østerrig, hvor man har indført Indkomstskat, har man ligeledes ladet de faste Ejendomme blive staaende ved deres tidligere Grundskat og lagt Indkomstskat paa de øvrige Indtægter. Vi gaa nu her til at paalægge en Indkomstskat, som ogsaa skal svares af Indtægten af de faste Ejendomme — det skal en almen Indkomstskat gøre — men hvorledes skal man kunne forsvare at sige: desuden skal den faste Ejendom rammes af en Formueskat. Det skulde jo begrundes derved, at man ikke fik ramt den faste Ejendoms Værdi og Indtægt gennem den rene Indkomstskat. Jeg henstiller atter, om man rammer denne Værdi godt ved at lade Ejeren selv sætte sit Skøn, men man overser desuden her, at de faste Ejendomme i Forvejen ere tilstrækkelig beskattede gennem deres Hartkornsskat og Bygningsafgift. De have i dem Skatter, som ville supplere Manglerne ved Indkomstskatten, og de have dem paa den Maade, som vi hos os have fundet det rigtigt at værdsætte disse Ejendomme. Naar man nu er i Færd med at give en Lovgivning, som skal lette Byrderne for de faste Ejendomme, hvor kan man saa sige: vi paalægge ikke blot en Indkomstskat, men for at supplere denne lægge vi en Skat paa de faste Ejendomme, hvis Størrelse I selv skulle bestemme ved Værdisættelsen af disse? Det kan ikke nytte, at man siger,

at denne Skat bliver forskellig fra Hartkornsskatten, idet man faar Lov at trække Gældsbyrden fra, thi det er ikke afgørende. Det afgørende er, at det er lige saa godt den ikke gældbundne som den gældbundne Hartkornsejer, der rammes. Det var disse Betragtninger, som gjorde, at vi i Fler-tallet, da vi havde faaet Øje for denne urimelige Ting, kom til at sige: vi kunne ikke, naar vi ere i Færd med at lovgive til Bedste for faste Ejendomme paa Landet, til Supplering af Indkomstskatten lægge en Formueskat paa disse Ejendomme, og jeg kan, som sagt, vedblivende ikke se noget Motiv til at gøre dette.

Jeg har omtalt, hvorledes man andetsteds har forholdt sig med Indkomstskatten, idet man fra dens Omraade har undtaget de faste Ejendomme. Derimod har man andetsteds klassificeret de øvrige Indtægter og har sagt: medens de personlige Indtægter betale den almindelige Indkomstskat, saa lægge vi en højere Indkomstskat paa Indtægter, hidrørende fra Handel og Industri og sætte ligeledes en højere Indkomstskat paa Indtægter, der hidrøre fra ren Kapitalformue. Det kan jeg forstaa, at man kan udfinde en saadan Klassifikation af Indkomsterne, og saa vender jeg mig til dette: skulle vi tage en yderligere Tillægsskat for Handel og Industri, og skulle vi tage en yderligere Tillægsskat af Kapitalindtægter? Derved er jeg inde paa Litra b, og c. Skibe og Varer. Jeg henstiller til det høje Tings Overvejelse, om det finder, at Tidspunktet er kommet til, at man, foruden at drage disse Virksomheder ind under Indkomstskattens Omraade, skulde være nødt til at lægge et Supplement paa den Art af Indtægter eller Virksomheder. Jeg vilde dog ikke gøre det paa den Maade, Lovforslaget har foreslaaet, ved, at man skulde sige: Atter her skal Købmanden hvert 3dje Aar ansætte sine Varer, sit Løsøre, sine Skibe til en vis Værdi, der skal sættes efter Salgsværdien — „som Vejledning tjener særlig den Sum, for hvilken de maatte være forsikrede“ —. Jeg tror, at ogsaa her er man inde paa en meget uheldig Formuebeskatningsbasis. Hvis man vilde drage dette frem, maatte man i Lighed med, hvad der er Tilfældet i andre Lande, sige: „Nej, den Indtægt, Du har fra Handel og Industri, skal Du selv opgive, og den skal sættes højere end det forrige. Vi have fundet det rigtigt, at man nu for Tiden indskrænkede sig til at sige: Naar disse Virksomheder blive inddragne under Indkomstskatten ligesom de øvrige, behøve vi ikke